

ATOMOVÉ ŠELMY

Základna

František Kotleta

Kristýna Sněgoňová

ATOMOVÉ ŠELMY

Základna

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright ©František Kotleta, Kristýna Sněgoňová, 2025

Cover © Lenka Tarwari Jandová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6806-6 (pdf)

František Kotleta

Kristýna Sněgoňová

ATOMOVÉ ŠELMY

Základna

FØBØS

Aťák

Šerif potáhl z doutníku a odplivl si. Nešlo o to, že by ho čerstvý tabák v krku škrábal, ale nesnášel cokoliv, co přicházelo s karavanou. Vždycky říkal, že karavana přináší jenom problémy a nepřiváží nic, co by se nám k čemukoliv hodilo. Nedovolil jsem si s ním nesouhlasit. Víم totiž, co by mi řekl. V tuhle chvíli ale jenom zamumlal: „My ty zmrdy držíme zpátky a oni mi jednoho dotáhnou do města.“

Sledoval to, co všichni ostatní – klec s aťákem, který vrčel a podrážděně přecházel od jedné strany mříží ke druhé. Měl dostatek prostoru na to, aby se přitom „hezky“ prošel. Tipoval jsem, že klec je vyrobená z železných tyčí posvařovaných na konstrukci starého kamionu. Táhly ho tři páry koní a před klecí zůstala původní kamionová

kabina. Za odhrnutou záclonkou šlo spatřit obličej Kaminského, který se otáčel za vším, co se kolem dělo. Na dřevěné konstrukci připevněné ke kabině seděli dva chlápci s puškama. Ty mě zaujaly nejvíc. Šlo o vojenské speciály, tuším, že polské alexy. Sehnat do nich střelivo muselo být šíleně drahé, ale myslím, že to jenom dokazovalo, co je Kaminský zač. Sídlil v Aréně, ale většinou cestoval se svou karavanou. Od města k městu, od základny k základně, respektive i k naší Základně, a zajišťoval obchod. Většina lidských sídel v okruhu tisíce kilometrů odsud na všechny strany si díky němu mohla dovolit věci, které jejich obyvatelé nedokázali vyrobit nebo vypěstovat.

Církev Jaderné bohyně toho tvora v kleci nazývala atomovou šelmou, ale Šerif mu, stejně jako všichni ostatní, říkal aťák. Objevili se na konci války, kdy už přestaly létat atomovky a z oblohy zmizela poslední bojová letadla. Lidi, které šlo jen těžko zastavit. Silní, agresivní, prý zmutovaní radiací. Táhli krajinou a zabíjeli. A žrali. Zvířata, zásoby a taky lidi. Ale to nebylo to nejhorší, co dělali.

Tenhle aťák byl muž. Nahý. Jak jinak. Měl zdeformovanou lebku jako všichni jeho druhu a tělo plné ostře vyrýsovaných svalů.

„Má obří péro,“ řekl jsem k vlastnímu překvapení nahlas Šerifovi. Vůz zrovna projížděl kolem nás, a protože byl aták nalepený na mříže, pohled se mi naprosto zvráceně stočil k jeho žilnatému penisu klimbajícímu se v prostoru.

„Čeho ty si nevšimneš, Keksíku,“ zasmál se Šerif.

„Neříkejte mi, prosím, Keksíku,“ ohradil jsem se.

„Pečeš nejlepší ovesný keksy na Základně,“ konstatoval. „Taky jsi s nima vyhrál tu soutěž.“

„Když mi bylo osm,“ zamručel jsem, ale Šerif neměl zrovna nejlepší náladu a vybíjel si to na mně.

Občas to tak dělal. Neměl jsem mu to za zlé. Vždycky pak přišel, dal mi konzervu nebo kus chleba a vysvětlil, že to tak nemyslel.

„Nikdy jsem je takhle zblízka neviděl,“ zkusil jsem změnit téma

Ostatně to byl důvod, proč u vstupní brány stála skoro celá Základna. Aťáci se drželi od Základny dál, a když se nějaký objevil, zpravidla ho Šerif a ostatní dokázali zahnat. Teď poprvé prošel – i když ne doslova – branou našeho domova.

„Většinou je takhle zblízka vidíš jenom jednou, Keksíku,“ povzdechl si Šerif a s lišáckým

pohledem čekal, jestli na to oslovení budu reagovat.

Ignoroval jsem ho. Hlavně proto, že jsem fascinovaně zíral na projíždějící kamion. Nebyl jediný. Za ním jely další dva, stejně jako ten první tažené trojspřežím. Tyhle už ale neměly klec, jen korby naplněné zbožím. Anebo prázdné, přichystané na to, co za zboží vymění. My jsme letos měli po letech nadbytek obilí a kukuřice, takže jsem počítal, že si Kaminský přijel pro ně.

„Proč ho bere s sebou?“ zeptal jsem se.

Klec už nás minula, a když branou za kamionem projela i skupina čtyř jezdců na koních, začala se vstupní brána pomalu zavírat.

„Pojistka. A pěkně nebezpečná,“ odplivl si zase Šerif. „Aťáci dřív lovíli ve smečkách, ale teď se vyskytují většinou sami. Nemají už dost kořisti, aby si udrželi skupinu. A tak se sami sobě navzájem spíš vyhýbají. No a pokud by Kaminského přepadla nějaká lidská banda, má tam v té své kabině nejspíš nějaký posraný udělátko, kterým otevře zadní dveře v mřížích. Nechceš zaútočit na karavanu, když máš jenom dvě možnosti – dostane tě Kaminského ochranka, nebo tě sežere aťák.“

„Pamatuju si, když tu byl Kaminský před pěti lety. To tuhle zrudu neměl.“

„Ne, ale časy se mění. Asi venku přituhlo. Nic, Keksíku, mám práci. A ty taky,“ pohodil Šerif bradou směrem do nitra Základny. Od znovu zavřené brány už stejně lidé odcházeli za svou prací anebo odpočinkem.

„Není to banalita? Myslím ty konzervy. Jaderné sestry jsou bohaté, vždyť...“

„Chtěl bys radši péct keksíky?“ přerušil mě jedovatě Šerif.

„To není fér,“ namítl jsem. „Vždyť o nic nejde. Co když to snědla některá ze sester, nebo...“

Šerif mě ale zase přerušil. Tentokrát hlasitým povzdechem. Zmlkl jsem a zahleděl se mu do tváře. Byl to pořádněj chlap, i když ráno asi deset minut chrchlal, než si zapálil svůj první doutník a postěžoval si na klouby. Neměl vlasy a tvář mu zdobil šedivý plnovous. Příliš ho neudržoval, jenom ho občas zastříhl nůžkami, když už moc narostl. Ale jeho modré oči pořád dokázaly člověka paralyzovat jenom tím, že se na něj upřely. Měl charisma až na půdu, což byl nejspíš důvod, proč mu Starosta nikdy neřekl ne na nic, co chtěl. Anebo se ho a jeho autority spíš bál.

Máma, než umřela, mi říkala, že Šerif se dřív jmenoval Jan Peterka, ale když ho zvolili do funkce, své jméno napsal na papír, zanesl Kněžce do

chrámu a ta ho spálila. Dělalo se to tak. Člověk dostal funkci a tu zastával až do konce svého života. Pokud by v ní selhal, musel ze Základny odejít. Jméno už zpátky nezískal. Keksík byla naštěstí přezdívka, a ne moje nové jméno. Mohl jsem tak doufat, že jednou dostanu lepší.

„Dělej svoji práci,“ řekl Šerif po chvíli mlčení.

Pak se otočil na patě, jak se říká, a zmizel. Přitom jsem ještě uslyšel plesknutí tabáku o podlahu.

Lidí na hradbách bylo pořád ještě dost. Hlavně mladejch. Přeskočil jsem na dřevěný lešení, vytáhl se na další šprušli a pak konečně zabořil nohy mezi desky, po kterých jsem už vystoupal pohodlně nahoru.

„To bylo maso, co?“

Kováč seděl na starém trámu a zběsile přitom kejval nohama. Byl starej asi jako já, taky mu ještě nebylo dvacet. Na sobě měl koženou suknicí a hrubou košili. Obojí celkem slušně chránilo před komáry i vedrem. Já nosil kalhoty – starý poctivý vojenský kalhoty, co je vyrobili ještě před válkou. Měly kapsy a různý úchyty na věci,

o kterých jsem nikdy neslyšel, natož abych je vlastnil. To byla výhoda funkce Šerifova zástupce. Teda jednoho ze zástupců, ale i tak jsem od něj dostal tohle a moc si toho vážil. Co se ještě nacházelo ve starých vojenských skladech podzemních prostor Základny, většina obyvatel netušila, ale každý respektoval, když Šerif něco z toho někomu dal. Patřily k tomu i černý vojenský boty. Byly mi dobře o číslo větší, ale rozhodně jsem vlastnil lepší vybavení než kdokoliv z mých kámošů.

Na Základně se přitom na nějaký rozdíl nehrálo. Každý dělal svou práci a všichni se tak nějak starali o sebe navzájem. Žily nás tu nějaké tři tisíce a museli jsme se ohánět, abychom přežili. Bez rozdílu. Já byl sirotek. Moje máma umřela při druhém porodu a táta byl v té době už mrtvej. Sloužil jako Šerif. Zabil ho aťák. Po něm nastoupil tenhle Šerif, a když máma i s mou čerstvě narozenou sestrou umřely, prostě mě vzal, odnesl do šerifského bunkru a od té doby jsem byl jeho zástupce, i když jsem se ještě podělával do kalhot. Když jsem začal pořádně mluvit, staral jsem se aspoň o chlapy v Šerifárně. A jednou jim upekla fakt dobrý keksíky, co vyhrály takovou pitomou dětskou soutěž. Od té doby jsem toho litoval asi tisíckrát.

„Maso je slabý slovo,“ odpověděla za mě Kovákovi Vrána.

Taky sirotek. Lidi tady nežili dlouho. Alespoň většina. A tak se děti vychovávaly víceméně společně. Vrána byla cosi jako moje sestra. Makali jsme spolu na poli s kukuřicí a v noční škole seděli v jedné lavici. Tu přezdívkou získala někdy v šesti letech, kdy prakem dostala vránu a upekla ji pro nás. Jako kluk jsem na to dost žárlil. Bylo mnohem lepší jmenovat se Vrána než Keksík.

„Šerif je dost vytočenější,“ řekl jsem a sledoval, jak se stejně jako dav dole pod branou rozbíhají i děcka, která obsadila hradby.

„Já se mu nedivím. Hromada ozbrojených chlapů za hradbami a k tomu aťák,“ pokrčila rameny Vrána.

To „ozbrojených“ bylo dost důležitý, protože návštěvnícký pravidlo Základny nařizovalo každému, kdo vejde do bran města, odevzdat zbraň. Když se sem o dva dny dřív dokodrcal Fajgl, jiný obchodník, který cestoval sám na rozvrzané káře plné elektronických součástek, sebral mu Šerif dva revolvery a tři nože. Než jsem je uložil do našeho trezoru, zíral jsem na ně snad hodinu, protože vypadaly jako něco, co bylo na světě už desítky let před poslední válkou, ale kvalitnější

než cokoliv, co jsme vystrachali ze zásob téhle kdysi armádní základny.

„Je v kleci, tak co,“ nadhodila Vrána a podala mi svůj tablet. Měla ho propojený s dronem, který kroužil nad Základnou.

„Myslel jsem, že má v prdeli nějaký součástky,“ vydechl jsem překvapeně a pohodil hlavou k dronu, aby pochopila, že mluvím o něm, a ne třeba o Kovákovi.

„Jo, ale Fajgl mi střelil nový solární články a transceiver,“ poklepala Vrána na tablet. Stejně jako Kovák měla na sobě suknicí a košili. Akorát k té suknicí patřil opasek plný kožených taštiček. Ve většině z nich měla různá udělátka.

Na tabletu jsem sledoval atáka svrchu. Zamřížovaný kamion zrovna zajížděl do našeho největšího hangáru. Kdysi sloužil jako kryt pro stíhačky. Teď jsme v něm skladovali to, co jsme akutně nepotřebovali.

„Nic, musím se vrátit na severní věž,“ povzdechla si Vrána.

Sloužila u hlídky právě jako operátor dronu. A byla v tom zatraceně dobrá. Hlavně proto, že kromě povinných služeb na poli trávila dobrovolně přesčasy na hradbách a na stromech, odkud řídila dron a sledovala široké okolí. Nepřeháním,

když řeknu, že znala každej zatracenej kámen, věděla, kde rostou hříby, kdy na ně jít a kam vyrazit, když bylo nejhůř a museli jsme sestřelovat veverka na vývar.

„Počkej,“ zadržel jsem ji.

Na obrazovce jsem totiž zahlédl Kaminského. Vylezl z kabiny, a zatímco jeho chlapi odváželi svůj náklad do hangáru, vyšel ven a rázoval si to přímo do náruče Šerifovi. Nejdřív ve mně hrklo, že navzdory Starostovu rozhodnutí, že může dovnitř a Rada s ním bude obchodovat, mu dá můj šéf přes hubu, ale místo toho si podali ruce a poplácali se po ramenou.

„Na co mám čekat, až mě někdo zprcá na tři doby?“

„V pohodě, promiň,“ vrátil jsem Vráně tablet, mrknul na Kováka, který zase musel do dílny, a stejnou cestou, jíž jsem vylezl sem, jsem se vydal dolů.

Sedm pravd

Znal jsem tu každý kout. Možná líp než kdokoli jiný. Jako kluci jsme s Kovákem hráli hru na schovku. Bylo mi asi osm, když jsem objevil staré větrací šachty, o jejichž existenci netušil ani Šerif. Strávil jsem v nich tři dny a ven vylezl jenom proto, že jsem měl hlad. A ten jsem měl ostatně i teď.

Minul jsem Tržiště a odolal nutkání nabrat si za přísného dozoru Kuchařky kukuřično-hrachovou kaši, která bublala ve vařící vaně a sloužila jako společný jídlo pro každého, kdo neměl nic lepšího do žaludku. Limit byl miska na den. Měl jsem jako Šerifův zástupce jídla dost, ale tahle kaše mi chutnala.

Jenže jsem neměl čas, a tak jsem na Kuchařku aspoň uctivě mávl a zaplul do jižního křídla.

Tvořil ho další bývalý letecký hangár. Než se ale člověk pod železobetonový masiv dostal, musel projít soustavou dřevěných příbytků. Jako většinu baráků i tyhle tvořilo částečně dřevo a částečně staré materiály, které se tu daly najít, jako byla různá střešní krytina nebo ultralehké plastové panely. Žili tu spíš bohatší lidi, ti, co uměli dělat věci, kterým ostatní nerozuměli. Průchod tvořilo v podstatě esíčko – dvě zešíkmené dvojřady domků s dveřmi do vnitřního prostoru. Všude tu běhala děcka. Malá děcka, samozřejmě, protože od pěti let už se chodilo makat na pole nebo pást kozy. A vzhledem k tomu, že se blížila sklizeň obilí, byli všichni v práci. Samozřejmě s výjimkou Mishenky, která měla všechn ten potěr na starost. Rodiče totiž děcka raději vystrčili na chodbu, než aby něco provedla v domech, zatímco byli oni sami v práci.

„Ahoj, Keksíku!“ zamávala na mě Mishenka.

Seděla na tom svém dřevěném vozíčku a dva asi čtyřletý kluci ji táhli po chodbě. Narodila se bez nohou. A nejspíš nešlo o jedinou vadu, kterou trpěla. Byli jsme asi stejně staří, ale Mishenka uvízla mentálně i vzrůstem někde mezi desetiletýma děckama, možná „jí bylo“ i míň. Ale na hlídání malých smradů se hodila ideálně. A taky na

zpívání. Měla ten nejkrásnější hlas, jaký kdy kdo slyšel. Jasně, neznal jsem skoro nikoho mimo Základnu, ale i tak bych se vsadil s kýmkoliv, kdo by tvrdil opak, a nebál bych se prohry. Zpívala jako anděl, jak říkala Vrána. Šerif jí dal nějaký prastarý zpěvník a ona z něho dokázala zazpívat cokoli, i když noty vůbec neznala. Možná tím pádem zpívala úplně jiné melodie, ale o to působivější to bylo.

Vytáhl jsem z kapsy tvrděj medovej bonbon, kterej jsem tam nosil už asi týden, a hodil jí ho. Chytla ho levačkou. Co jí Jaderná bohyně ubrala na nohou, to jí přidala na obratnosti rukou.

„Jsi nejlepčí,“ zašvitořila, zatímco kolem mě projížděla.

Vždycky říkala nejlepčí místo nejlepší. Nevadilo mi to, stejně jako mi nevadilo, že mi říkala Keksík. V tomhle případě byla asi jediná na světě. I když je fakt, že i Kuchařka do toho „Keksíka“ dokázala namísto výsměchu vložit nečekanou něhu. Možná proto, že měla kladný vztah ke keksíkům, ale spíš mě měla vážně ráda.

Zabočil jsem doprava do druhé chodby a po dvaceti metrech došel k bočnímu vstupu do hangáru. Kromě toho, že sloužil k dispozici vlčákům – našim ozbrojencům – jako kasárna, zabírala většinu

jeho prostoru svatyně Jaderné bohyně. Proto se také tomuhle krytu říkalo Svatyně.

Nechodil jsem sem často. Jen když byl svátek Jaderné bohyně a před ním Noc mrtvých bohů. Kněžky učily, že všichni staří bohové – Buddha, Ježíš, Mohamed, Donald Trump a další – nás opustili, když začala válka. Z jaderných výbuchů se pak zrodila Jaderná bohyně, která válku zastavila a ukázala nám cestu k budoucnosti. Šerif mě občas popichoval, že bych už měl do Svatyně zajít i mimo svátky, ale já se na to necítil. Navíc se mi Kněžka nelíbila. Nebyla až tak stará, ale prostě jsem si vždycky představoval, že by to mohla být Vrána nebo nějaká jiná holka ze Základny. No dobře, jenom Vrána.

„Dnes není ten den,“ vyhrkla Kněžka, která otevřela dveře potom, co jsem před nimi o sebe zabouchal dvěma kusy železných trubek.

Stála přede mnou v jednoduchých šatech na šedo barveného lnu. Muselo jí být dobře padesát, i když těžko říct. Všichni nad třicet mi přišli jako starci. Navíc život s každým zamával jinak. Někdo umřel ve čtyřiceti na sešlost věkem a nejspíš i nějaké choroby, jiný se v šedesáti dokázal prát líp než my dva s Kovákem. Což, jak říkala Vrána, nebylo žádné umění.

„Posílá mě Šerif,“ řekl jsem komisně.

Vypadala, že ji to, že jsem rovnou neodešel, překvapilo. Zhluboka nosem nasála vzduch a bradou lehce naznačila, že mám jít dovnitř. Nechtělo se mi, ale nemohl jsem jinak.

Nešlo jenom o to, že jsem byl nervózní z Kněžky, ale před pěti dny dorazila Velekněžka se dvěma novickami a usadily se u nás ve Svatyni. Prý chystaly speciální modloslužbu za Základnu. Hned druhý den jim někdo šlohnul nějaké masové konzervy a Šerif mi to hodil na krk. A já věděl proč – on ani nikdo z jeho zástupců netušil, jak se krádež vyšetřuje. Ne snad, že bych to věděl já, ale na rozdíl od svých kolegů jsem žádnému Šerifovu příkazu neuměl moc efektivně odporovat.

Na Základně se nekradlo. A když, dost rychle na pachatele přišli lidi sami. A viník pak musel opustit město. Byl to nejvyšší trest, ale zato zatraceně účinný. Tohle tak bylo pro všechny nepříjemné na tisíc způsobů. A nejvíc pro mě. Proto jsem se z toho snažil vykecat. Marně.

Kněžka mě provedla chodbou až do největšího prostoru, jaký se v bunkru nacházel. Byla

to samotná Svatyně. Šerif měl pár starých knih, které jsem už dávno přečetl. Knih z časů, kdy ještě vládli staří bohové. Většině z nich jsem moc nerozuměl, ale naučil jsem se díky nim pořádně číst a nemusel jsem ani nahlas slabikovat jako Kovák. Takže když nás jako děti Kněžka zkoušela ze sedmi pravd, které všichni museli umět nazpaměť, podváděl jsem a tajně si je během zkoušení četl. I teď jsem ze zvyku proletěl všechny pravdy vyryté na zdech.

STAŘÍ BOHOVÉ JSOU MRTVÍ.

VŠE, CO LIDÉ UDĚLALI, BYLO ŠPATNÉ A BUDE ŠPATNÉ.

JADERNÁ BOHYNĚ JE JEDINÝ ŽIVÝ BŮH.

KNĚŽKA NESMÍ NIKOHO ODMÍTNOUT.

**ČLOVĚK MŮŽE ZABÍT POUZE ČLOVĚKA,
KTERÝ MU CHCE UKRÁST KUKUŘICI.**

NEPIŠ OPILÝ NA TWITTER.

JADERNÁ BOHYNĚ SE VRÁTÍ.

Některé pravdy byly, co se výkladu týče, dost jednoduché, s jinými to bylo horší. Nikdo si z toho ale moc těžkou hlavu nedělal. Víra byla něco, co člověk ve skutečnosti příliš nepotřeboval. Kněžkám se ale projevoval respekt. Hlavně proto, že každému muži, který do chrámu přišel, poskytla Knězka sex, přesně v souladu se čtvrtou pravdou. Osvítla ho přitom Jaderná bohyně a věřilo se, že čím častěji muži kněžky navštěvují, tím jsou zdravější a silnější. A také chudší.

Za každé takové požehnání se Kněžce platilo. A to hodně. Jídlem, předměty, oblečením nebo technologií či službou. A každá Knězka odváděla část z toho do Velkého chrámu, který se nacházel na Hřbitově, jednom z největších měst v oblasti. Proto byla církev bohatá a vlivná. Říkalo se, že si může dovolit tolik žoldáků, že dostane každého, kdo by Kněžce ublížil nebo jí nezaplatil. Taková byla pravidla. Nemyslím si ale, že kdokoliv mimo členky církve věřil, že se sedmá pravda někdy stane pravdou skutečnou.

„Ty sis nikdy nebyl pro požehnání, že?“

Zavrtěl jsem hlavou.

Knězka se usmála: „Tebe bych si pamatovala.“

Myslím, že byla starší než Šerif, ale to nehrálo roli. Víím, že i tak za ní chodilo hodně mužů,

mladých, starých, svobodných i zadaných. Jejich ženám to nevadilo. Už jenom proto, že když muž pravidelně chodil pro požehnání, jeho žena s ním neotěhotněla.

„Velekněžka se oslovuje Ctihodná matka,“ utrousila, když jsem pohledem přeletěl pravdy na zdi a zastavil se na třech ženách, které seděly na rozkládacích židličkách v protějším rohu Svatyně.

Byly mladé. Všechny měly na sobě, podobně jako naše Kněžka, jednoduché šaty, ale jiné barvy. Ta uprostřed černé, zbývající dvě ženy šedé, nebo spíš lehce do hněda. Vyznat se v barvách byl pro mě mor. Byly to dívky, šestnáct, možná sedmáct, víc nemohlo být ani jedné z nich, alespoň jak jsem to na první pohled odhadoval.

„Na novicky se nedívej, nejsou ještě připraveny plnit čtvrtou pravdu,“ zašeptala, když jsem se k ženám přiblížil.

Té v černých šatech nemohlo být víc než třicet. Měla dlouhé blondaté vlasy spletené do copu a na levé tváři tetování – tři trojúhelníky navzájem spojené vrcholy.

„Ty nejsi Šerif,“ řekla.

„Ne, Ctihodná matko. Jsem jeho zástupce. Posílá mě, abych vyšetřil krádež vašich konzerv. Potřeboval bych vědět...“

„Proč tu není Šerif?“ přerušila mě.

„Má práci, Ctihodná matko.“

Velekněžka se otočila na Kněžku. Neměl jsem odvahu udělat to samé, ale počítám, že naše Kněžka musela zažít krátký okamžik váhání mezi loajalitou představiteli Základny a nadřízené své církve. Nepochyboval jsem, že si vybrala Velekněžku.

„Co je přednějšího než to, že někdo ponížil Církev Jaderné bohyně?“ pronesla nevrle.

„Netuším, Ctihodná matko,“ odvětil jsem. Nejen že mi Šerif vážně neřekl, co má na práci, ale ona navíc nevypadala, že by mi sežrala nějakou lež, narychlo vycucanou z prstu.

„Alespoň jsi upřímný,“ ocenila mou odpověď a otočila se k dívce po své levé ruce.

Stejně jako druhá dívka v šedém měla krátké blond vlasy. V podstatě se od sebe moc nelišily. Ani věkem, hubenou postavou či modrýma očima. Jen tetování měly různé – tvář dívky po pravé ruce zdobily dva trojúhelníky, té po levici Velekněžky jen jeden.

„Šerif mě pověřil tím, abych vše vyšetřil. Jsem přesvědčený, že pachatele najdu,“ pokusil jsem se zachránit situaci. Hned jsem měl zjistit, že se mi to tak docela nepovedlo.

Velekněžka se totiž uchechtla.

„Kris?“ otočila se pak na dívku po své levé ruce.

„Ano, Ctihodná matko?“

„Pomoz mu s vyšetřováním,“ přikázala a pak se zase otočila na mě. „Vyříd Šerifovi, že se mi má přestat vyhýbat. A kdyby nechtěl, vkaž mu, že vím vše o Kruhu. A kdyby i tak váhal, řekni mu, že se brzy uzavře.“

Díval jsem se jí do očí a trochu zmateně si v duchu opakoval slova, která na mě tak samozřejmě vychrlila.

„Kruh?“ ujistil jsem se nakonec.

„Kris, odejdi s ním.“

Velekněžka pohladila dívku po tváři, aniž by jakkoliv reagovala na můj dotaz. Buď mě považovala za natolik schopného, že nebylo potřeba vzkaz opakovat, nebo za natolik nepodstatného, že mi ho nehodlala vysvětlovat. Doufal jsem v to první, ale pravděpodobnější bylo to druhé.

Novicka vyskočila ze židle a postavila se mezi mě a Velekněžku. Nebylo moc těžké pochopit, že má audience právě skončila.

Vyšli jsme ven. Na jednu stranu se mi ulevilo, na tu druhou jsem byl přece jenom trochu nesvůj.

Asi jako většina lidí ze Základny jsem možná jen nebyl zvyklý na cizince. Moc jich nepřicházelo a ještě méně jich Šerif pouštěl do města. Většinou museli vzít zavděk srubem před hradbami poskytujícím útočiště návštěvám, které jsme nechtěli vyhnat, ale ani je nehodlali uvítat ve městě. Můj šéf neměl cizáky rád. Ale obchodníky pustit musel. A Velekněžku také.

„Můžete ty konzervy popsat?“ zeptal jsem se po chvíli váhání novicky.

„Kolik ti je?“ zeptala se místo odpovědi.

Poté, co za námi Kněžka zavřela ocelobetonové dveře, jsme se šourali krytou chodbou mezi dřevěnými baráky a já zoufale hledal první větu, která by nebyla trapná. Když už jsem ji našel, to poslední, co jsem čekal, bylo, že mi bude novicka tykat a ještě se ptát na můj věk.

„Sedmnáct,“ odpověděl jsem automaticky.

„Už jsi byl někdy za Kněžkou?“ kontrovala.

Nezbylo mi než se bránit: „Jak to souvisí s konzervami?“

„Hodně. Udělám si například mnohem lepší představu, jestli máte vůbec vůli je nalézt a vrátit. Co když nás okradl Šerif a poslal takového nezkušeného joudu, aby předstíral, že pátrá po zlodějích, a tím nás uchlácholil?“

Bojovně vysunula bradu, jako by čekala, že budu reagovat podrážděně a přejdu do protiútku. Díval jsem se jí do očí. Myslím, že jsem nikdy neviděl nikoho, kdo by je měl tak modré. A vlasy tak světlé. Z pohledu zblízka šlo snadno poznat, že se myje. Pravidelně a často. Navíc voněla. V tom vedru a vlhku, které tu vládlo po většinu roku, holky čpěly plísní, blátem a mokrem, ale ona voněla. Jako rozkvetlá louka v teplém vánku. Do nosu mě to praštilo tak nečekaně, jako něco nepatřičného, cizího, podivného. Sledoval jsem, jak se snaží nemrkat, zatímco mě propaluje těma svýma blankytnýma očima, aby z mých reakcí vyčetla odpovědi i na otázky, které mi zatím nepoložila.

„Když mi popíšete ty konzervy, možná vás překvapí, až je najdu a vrátím vám je,“ řekl jsem.

Usmála se. „Deset konzerv. Sice staré, ale jídlo v nich vydrželo. Čisté maso z doby před válkou. Vzaly jsme si je s sebou, abychom nemusely jíst tu vaši kukuřičnou kaši s blátem, nebo čím se to tu živíte.“

Zase ta vyzývavě vystrčená brada.

Nenechal jsem se vyprovokovat. „A od kdy určitě víte, že vám chybí?“

„Večer jsme je ještě měly. Potom, co jsem připravila večeři, nám zůstávalo deset konzerv. Měly

značky podle obsahu – K, H, V, B. Předpokládám, že takové konzervy tu nikdo nemá.“

„Ne, to nemá,“ souhlasil jsem.

„Respektive už má,“ opravila mě. „Ty naše.“

Začínala mě pěkně štvát. Nejraději bych jí do té povysunuté brady praštil, ale to by mě stálo život, respektive bych za to zaplatil vyhnáním ze Základny, což bylo v důsledku to samé. Kněžky si uměly prosadit svou. Ne snad, že by vytrestaly celé město tím, že poruší čtvrtou pravdu, ale vždycky dokázaly najít důvod, proč čtvrtá pravda nemůže být naplněna, dokud není splněné to, co požaduje Církev Jaderne bohyně. A to byl ten nejmenší trest.

„Dlouho ne,“ zkusil jsem se zatvářit přísně, ale nemyslím, že by to na novicku udělalo nějaký závatný dojem.

Přesto smířlivě pohodila rameny. „Jak se vlastně jmenuješ?“

Pořád mi tykala jako nějakému děcku. Přitom jsem si byl jistý, že nemůže být starší o víc než tři roky. Ten původní odhad, že je snad dokonce mladší, byl dost od boku a na denním světle jsem ho přehodnotil.

„Leon, ale říkají mi Lovec,“ odvětil jsem.

Podívala se na mě úkosem. Nezdálo se, že by to na ni zapůsobilo.

„Jé, Keksíku, ty máš holku!“

Prudce jsem se otočil a dole spatřil Mishenku. Tentokrát ji na vozíku táhl jenom jeden z kluků. Tuším, že se mu říkalo Kamil. Ale jistý jsem si nebyl. U dětí si se jmény nikdo moc hlavu nelámá, aspoň dokud nepřežily všechny dětské nemoci a nevyrostly. Bylo to tak lepší.

Novicku to rozesmálo. „Leon Lovec, říkáš?“

Přešel jsem to.

„Mám tu práci, Mishenko. Někdo Velekněžce ukradl konzervy,“ zavrčel jsem a přitom zvedl hlas. Nejspíš ji to zaskočilo, protože když jsem se pokusil pokračovat: „Hele, nevíš, jestli...“, vyprskla: „Nebudu se s tebou bavit, Keksíku, myslela jsem, že jsme kamarádi.“

Kamila ani nemusela moc popohánět, něco zamrmal a odtáhl ji do otevřených dveří na konci chodby. Z nich se už ozýval dětský křik.

Novicka ani neskrývala pobavení.

„Kdybys ty naše konzervy náhodou objevil, dej vědět. Počítám, že do večera je budeš mít, Leone Lovče Keksíku,“ utrousila, otočila se a vrátila se ke dveřím do krytu.

Zůstal jsem v chodbě sám a připadal si jako dokonalý idiot.

Leon jsem se opravdu jmenoval. To jméno mi dal táta. Taky jsem lovil. Byl jsem v tom skvělý, zatraceně skvělý. Kdyby si někdo dal tu práci a spočítal, kolik kdo za poslední rok ulovil vysoké zvěře a nakrmil jí celou Základnu, vyhrál bych. Rozhodně jsem toho v posledních letech víc ulovil, než napekl. S Vránou jsme tvořili skvělý tým. Dokázala svými drony najít každou zvěř. Šmejdila jejich prostřednictvím kilometry daleko, a když jsme s Kovákem vyrazili na lov, pomáhala nám zvířata nahánět. A já skoro vždycky trefil. Jenže kromě Kováka mi Lovec nikdo neříkal, i když bych si to rozhodně zasloužil.

Pitomé keksíky!

Rozmáchl jsem se pěstí proti dřevěnému hrazení jednoho z domků, které naňahňané vedle sebe tvořily malou kolonii přilepenou k bunkru Svatyně, ale včas jsem se zastavil. Nepotřeboval jsem si vylívat vztek na domcích, potřeboval jsem najít ty pitomé konzervy. Tím bych vytřel zrak všem. Nejen Šerifovi, který se chtěl Velekněžky nejspíš jenom zbavit, ale i té pitomé, arogantní novice. Popošel jsem ke dveřím, ze kterých se ozýval dětský křik, a opřel se o ně. Nešly otevřít.

Někdo je z druhé strany zajistil, tak jsem do nich zabušil. Odpovědí mi bylo jenom ticho.

„Hej, Mishenko, otevři.“

Zase ticho.

Teď už jsem si vztek vylít potřeboval. Nikdo mě v tomhle zatraceným zapadákově nerespektoval. Vůbec nikdo.

Buch! Buch! Narazil jsem pěstí do dřeva a pak ještě dvakrát.

„Mishenko!“ zařval jsem tentokrát.

Když jsem se chystal znovu na vrata pořádně zabušit, konečně někdo z druhé strany odstranil závoru. Dveře se otevřely a na prahu stál Kamil. Rozrazil jsem dveře a vešel dovnitř. Obyčejný domek, v jakém žila většina lidí – patrové dřevěné postele pro děti, jedna větší pro rodiče a pak už jen stůl na denní jídlo a kolem pár beden a pytlů na věci. Součástí tohoto domku bylo navíc asi deset dětí a uprostřed nich Mishenka. Všichni na mě zírali. Naštvaně.

„Hráli jsme na sochy,“ vysvětlila, proč mi nikdo neodpovídal. Výčitku jsem v jejím hlase rozpoznal dost jasně.

Obešel jsem Kamila a s každým krokem mě nejen že přecházel vztek, ale připadal jsem si víc a víc jako pitomec.

„Koukni, Mishenko, já...“

„Chtěl jsi udělat dojem na svou holku, co? Ukázat, že jsi drsňák jako Robertův táta, že jo? Si posluš, Keksíku, klidně někoho zmlať,“ vyprskla mi do obličeje.

Na to, jak byla v mnoha věcech „upozaděná“, jak o ní s typickou citlivostí říkával Šerif, uměla slovy dost slušně zamířit na komoru.

„Nechci na nikoho dělat dojem. Jsem Šerifův zástupce. Velekněžka je důležitá osoba a někdo jí ukradl konzervy. Chci se jen zeptat, jestli jste třeba někoho neviděli jít do Svatyně.“ Dal jsem si záležet na tom, abych mluvil co nejklidněji.

Mishenka jen pohodila rameny.

„Robertův táta tu včera byl. Ale nesl pytel čočky Kněžce a pak už nic,“ řekla a přitom sledovala kluka u dveří, který si rukou utřel sople u nosu a souhlasně zakýval hlavou.

„Jinak nikdo?“

Všechny děti na mě beze slova zíraly, pouze malá zrzavá holka vypadala, že se každou chvíli rozbere. Důvodem mohlo být cokoliv. Určitě i to, že jsem se tvářil jako kakabus. Aspoň někdo mě tu bral vážně, i když mu mohlo být s bídou pět.

„Jinak nikdo,“ odsekla Mishenka. Vážně jsem ji naštvál.

Nezbylo mi než se otočit a odejít. Stihl jsem udělat jenom to první, když jsem u svého levého ramene něco zahlédl periferním zrakem. Ohlédl jsem se a pak v panice uskočil. Děti se zasmály.

„Co to, do...“

Nad hlavou mi proletěl zelený dron velikosti chrousta. Ohnal jsem se pravačkou, ale nezasažený chroust odletěl do hloučku dětí. Všechny se začaly chechtat. Hned jsem poznal, odkud vítr fouká.

„Kde jsi to vzala?“ uhodil jsem na Mishenku.

„Dostala,“ odsekla. Nafoukla přitom tváře jako žába.

„Promluvím si s každým z vás,“ oznámil jsem ledově. „A jestli v tom má kdokoliv prsty, vyženu vás z města.“

Sotva jsem to dořekl, všichni jako na povel ztichli a já si uvědomil, jak strašně moc jsem to přepískl. Vyhnání z města nebyl obyčejný trest, bylo to odsouzení k smrti. A oni byli děti. Jenže v tu chvíli jsem byl tak strašně naštvaný, že mi to bylo jedno.

„Keksíku...“ ozval se za mnou smířlivý hlas Mishenky. Možná jsem svou výhrůžkou vyděsil i ji.

Neodpověděl jsem a bouchl za sebou dveřmi.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Atomové šelmy:
Základna.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit
celou knihu.